

LÁSKA

JAKO

VE

FILMU

LYNN PAINTER

AUTORKA BESTSELLERU LEPŠÍ NEŽ VE FILMU

LÁSKA JAKO VE FILMU

Text © 2024 by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © Heather Palisi, 2025

Cover Illustration © Liz Casal, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6779-3 (pdf)

přeložila Šárka Králíková

Pro mé poblázněné milovníky lásky Liz a Wese:

**Tahle knížka vznikla jen díky vám a já
vám za to budu navěky vděčná.**

SILVESTR

„Kdyby mě teď vidělo moje patnáctileté já,
praštilo by mě do koulí.“

To zařídíme

WES

„Je tady *narváno*.“

„Kámo, já ti to říkal,“ prohlásil Adam s úšklebkem, a zatímco jsme vcházeli na večírek, nacpal si do pusy žvýkačku. Z nějakého reproduktoru duněla hlasitá hudba a všichni se ji zřejmě snažili překřičet.

Následoval jsem jeho a Noaha po schodech do obývacího pokoje, kde byli patrně všichni, koho jsem znal ze střední školy. *Sakra*. Lidé byli úplně *všude*, seděli na pohovkách a postávali okolo a já už teď litoval, že jsem se rozhodl vyrazit ven.

„Bennette!“ Alex k nám doběhla z opačné strany pokoje, ovinula mě pažemi a stáhla mě k sobě v objetí.

„Šťastnej novej rok, Benedettiová,“ řekl jsem a s namáhavým polknutím jí objetí opětoval.

„Jak se máš?“ zeptala se a já nenáviděl, jak se na mě usmála, když se odtáhla. Byl to jeden z těch soucitných úsměvů,

jako by se ptala, jak snáším skutečnost, že je celý můj život najednou na hovno.

„Dobře,“ řekl jsem, rozervaný mezi štěstím z toho, že se mi přátelé vrátili z vysoké – *ježíšikriste, zase mám společenský život* –, a nechutí si s nimi povídat. Všichni byli milí, ale viděl jsem, že mě do jednoho litují. Mrzelo je to, co se stalo mému tátovi, mrzelo je, že jsem seknul s vysokou, a mrzelo je, že jsem přestal hrát baseball.

Byl jsem ten největší chudák na světě.

Od chvíle, kdy se Noah s Adamem vrátili, jsem pokaždé, když se mě pokusili někam vytáhnout, prohlásil, že ani omylem. Ale z nějakého důvodu jsem se na Silvestra zlomil. Očividně jsem vyměkl a teď jsem toho litoval.

Nic mi totiž nepřipadalo jako dřív.

Když jsem byl s těmihle lidmi naposled, všichni jsme měli velké plány do budoucna.

A... no, *oni* je měli pořád.

Pro mě se ale všechno otočilo na pětníku.

Když můj táta zemřel (dva týdny potom, co jsem se nasťahoval na kolej Kalifornské univerzity v Los Angeles), vrátil jsem se domů na pohřeb a už jsem neodjel. Rozhodl jsem se, že se vzdám školy a všeho, co mi tamta budoucnost mohla nabídnout. *Jako bych měl na vybranou*. Teď už od jeho infarktu uplynulo několik měsíců a já jsem se pevně usadil ve své práci na plný úvazek v místním obchodě s potravinami a ve volném čase jsem jezdil s uberem. Život byl zasraně *fantastický*.

„No tak – Michael v kuchyni hraje Money Bet,“ řekl Noah a ukázal. „Tady je příliš hlučno.“

Money Bet, nová oblíbená společenská hra, byla v podstatě jen potrhými sázkami za peníze. Vymysleli ji nějakí kluci, se kterými jsem pracoval v obchodě, a když jsem se o ní zmínil před Adamem a Noahem, úplně se do ní zbláznili.

Vydal jsem se za nimi do kuchyně, vzal jsem si pití a posadil se ke stolu.

„Už bylo na čase, Bennette,“ řekl Michael ze svého místa na opačné straně stolu a z jeho mírně nezřetelných slov jsem poznal, že už má upito. „Celý prázdniny sis hrál na poustevníka.“

Když jsem z vedlejšího pokoje zaslechl první tóny té staré písničky od Fearless, zaskřípal jsem zuby. Samozřejmě, že tady bude v pozadí hrát zrovna tahle skladba. Stoprocentně ladí k mému současnému životnímu stylu.

„Měl jsem hodně práce,“ řekl jsem, zvedl svůj kelímek a vypil ho celý najednou. Nesnažil jsem se opít, ale ani jsem se nesnažil *neopít*. Už jsme si pár skleniček dali u Noaha spolu s jeho bratrem, takže jsem měl pěkně našlápnuto.

„Vsázím se o pět babek, že se Bennett odsud netrefí,“ řekl Noah, přistrčil přede mě prázdnou plechovku a mávl směrem ke kuchyňskému dřezu.

„Přijímám,“ řekl jsem a hodil plechovku směrem ke dřezu. Díval jsem se, jak se odrazila od linky a s řinčením dopadla na zem.

„Máš obě ruce levý,“ poznamenal, vytáhl mi z kapsy pětidolarovou bankovku a položil ji před sebe.

„Pořád jsem lepší než ty.“

„Zrovna přišla Joss,“ řekl Noah, který si četl textovku, „i s mým kuřecím sendvičem. Super.“

Odvětil jsem: „Vsadím se, že ten kuřecí sendvič bu...“

Odmíchl jsem se, protože jsem ji spatřil.

Byla. Tam. Ona.

Do prdele.

Libby stála v obývacím pokoji.

Celé ty dva týdny, co byla doma na prázdninách, se mi dařilo se jí vyhýbat, ale teď jsme byli na tomtéž večírku.

Na Silvestra.

Děláš si ze mě prdel, vesmíre? Odmítl jsem tři jiné oslavy, protože jsem si myslel, že by na ně mohla přijít, ale předpokládal jsem, že tahle bude bezpečná.

Nevím, jestli hluk ztichl, nebo zesílil, ani jestli se místnost rozostřila, nebo zaostřila, ale vím, že se celý vesmír změnil, když jsem se na Liz díval. Všechno v pozadí se ztrácelo v impresionistických šmouhách a nejasných barvách. Mluvila s Joss, usmívala se, ale prázdnota, kterou jsem ve svém srdci při pohledu na ni cítil, ta hlodavá bolest, mi nedovolovala dýchat.

Od pohřbu svého táty jsem ji osobně nespatriil. Pár týdnů potom jsme se snažili zůstat spolu na dálku, ale i to nakonec skončilo.

Neměl jsem na vybranou.

I can't breathe without you, but I have to...

Prsty mě svrběly touhou se jí dotknout, chytit ji za ruku a vtáhnout ji do kuchyně, abychom se mohli smát nad Money Bet a přesvědčit někoho, aby udělal něco bláznivého.

Jenže už jsem neměl právo se jí dotýkat.

Měl jsem pocit, jako by se tisícvka vzpomínek na ni – jak se na mě usmívala, jak se se mnou smála a jak skončila v mém náruči v mém pokoji na koleji – propletla dohromady a vrazila mi do plic jako prudký baseballový míček letící rychlostí sto padesát kilometrů za hodinu.

Na sobě měla volný svetr, černý, hebký a zbytečně velký, jehož předek měla zastrčený za kostkovanou sukni. V tmavých punčochách a roztomilých kozačkách jí to slušelo, ale mé oči se jako lasery zaměřily na její sluncem políbené rameno vykukující ze svetru a na okraj tetování, které zpod látky vyčnívalo.

Volalo na mě.

Tohle tetování jsem totiž znal líp než své vlastní, nejspíš proto, že na to její jsem se nikdy jen nedíval. Ne, já jsem ho zkoumal, obkresloval prsty, líbal ho a prohlížel si ty inkoustové linie, jako by její tělo bylo mojí mapou a tyhle souřadnice byly severem.

You're the only thing I know like the back of my hand...

Zatraceně.

„Vsadím tři babky, že neuhodneš, co je to za kartu,“ řekl jsem Adamovi a popadl balíček karet ze středu stolu, abych se pokusil rozptýlit. Byl jsem si celkem jistý, že bych neunesl ty vzpomínky, které by mi nakopaly prdel, kdybych se na Liz dál díval.

A skoro horší než ty vzpomínky byly otázky, které se stále vracely, kdykoli jsem na ni pomyslel.

Pořád si ráda chodí číst na pláž? Byla v našem oblíbeném In-N-Outu potom, co jsem odjel? Jaké písničky si přidala na svůj playlist pro první ročník?

A ani jsem si nedovolil přemýšlet o tom, jestli náhodou s někým nechodí.

Bylo lepší to nevědět.

Když jsem se rozhodl, že se nevrátím na vysokou, smazal jsem všechny své účty na sociálních sítích částečně proto, že jsem věděl, že bych ji po zbytek svého života špehoval, a částečně proto, že jsem neměl vůbec nic, co by stálo za sdílení. Mí přátelé zveřejňovali fotky z vysokoškolských večírků a psali, jak se šprtají na závěrečné zkoušky, takže by bylo k smrti cool, kdybych sdílel střípek ze svého vlastního života, že?

Dneska jsem v obchodě odsloužil dvojitou směnu a naučil jsem se opravovat větrák na kotli. Teď konečně šlape jako ho-dinky. #požehnaný

„Přijímám a je to královna,“ řekl a usmál se jako osel.

Převrátil jsem toho janka. „Vedle jak ta jedle.“

„My chceme hrát taky.“ Joss vešla do kuchyně a posadila se na prázdnou židli mezi Adama a Noaha, přičemž na stůl postavila tašku s rychlým občerstvením a Adam mi hodil tři dolary.

„Miluju tebe i tenhle sendvič,“ rozplýval se Noah a rozer- val tašku. „Strašně moc.“

Celé tělo jsem měl nabuzené a ve střehu, věděl jsem, že Liz nebude daleko za Joss. Dál jsem upíral zrak na karty

a Adam řekl: „Dobře, Jo – vsadím pět babek, že neodříkáš slib věrnosti pozpátku.“

Když začala, ozýval se smích a popichování, ale já jsem ji neslyšel přes hučení ve vlastních uších, protože na prázdné místo z druhé strany od Adama se posadila Liz. Můj svět zaplnily rezaté vlasy a Chanel No. 5, tu směsici jsem vdechoval do plic a pronikala mi do všech pórů. Nechtěl jsem se na ni podívat – *prostě jsem to nemohl udělat* –, ale tváře mi hořely, protože jsem na sobě cítil její oči.

Sakra, sakra, sakra. Joss pokračovala dál a já začal míchat karty.

„Hezký vousy, Bennette,“ řekla Liz tiše, její hlas mi vjel do žil a rozlil se do všech částí mého těla.

Nadechl jsem se nosem a musel se na ni podívat.

Nemohl jsem ji přece ignorovat.

Zvedl jsem oči od karet, a když se na mě usmála, celý jsem zkoprněl.

Protože byla pořád stejná.

Z jejího úsměvu se mi stále podlamovala kolena, stejně jako když mi poprvé řekla, že mě miluje, tenkrát na parkovišti v útulku pro zvířata v Ogallale v Nebrasce. Červené rty, jiskřivé zelené oči, růžové tváře...

Do prdele, myslel jsem, že mě bude nenávidět.

Polkl jsem a nevěděl, co mám dělat, protože mi hlavou vířily miliony otázek.

Jak to, že ke mně necítí nenávisť? Pro lásku boží, vždyť brečela, když jsme spolu mluvili naposled.

Měla by mě nenávidět.

Co mám, ksakru, dělat?

Neuvědomil jsem si, že na sebe jen zíráme, dokud Noah neřekl: „Prokristapána, děcka, najděte si soukromí. Vsadím dvacku, že se Liz a Wes nepolíbí.“

V kuchyni se rozhostilo ticho, jako by někdo pleskl dlaní do stolu. Všichni rozpačitě mlčeli, nevěděli, jak reagovat.

Než jsem to stihl vstřebat a vymyslet způsob, jak jeho slova zamluvit, Liz pozvedla bradu a prohlásila: „Přijímám.“

Jsem si docela jistý, že kdybych stál, pod silou toho prostého slova, jež mě udeřilo do hrudi jako rána pěstí, bych klopýtl. Neslyšel jsem nic než údery vlastního srdce, které se mi rozléhaly v hlavě jako basový buben, a přitom jsem se díval na její retročervené rty, které se usmívaly a vyzývaly k polibku.

Zaťal jsem zuby a mysl mi uháněla jako o závod, protože jsem nikdy po ničem netoužil tolik jako po tomhle polibku. Chtěl jsem ji stáhnout na svůj klín a nechat se pohltit tím polibkem a jejím teplem, které jsem necítil ode dne, kdy mi zamávala z fronty u bezpečnostní kontroly, než odletěla zpět do L. A.

Jenže jsem věděl, že kdybych ji políbil, zase bychom se dali dohromady. Neměl bych dost síly, abych ji nechal jít podruhé, přestože jsem věděl, že to pro ni bylo to nejlepší.

A *bylo* to pro ni nejlepší.

A tak jsem polkl, odstrčil se na židli, vstal a podíval se do jejích smaragdových očí.

„To teda ani omylem,“ řekl jsem, trochu šokovaný tím, jak necitlivě můj hlas zazněl, přestože se každá buňka v mém těle topila v emocích.

Odešel jsem z kuchyně a ignoroval kecy, které za mnou zařval Noah: „Proč se chováš jako totální kokot?“ A neřešil jsem, že mě Joss nepochybně zpraží, až mě příště potká.

Ať *jdou všichni do prdele*, pomyslel jsem si, když jsem zamířil k zadním dveřím. Potřeboval jsem odtamtud vypadnout.

Ale když jsem o půlnoci seděl sám na verandě, zíral na oranžovou špičku doutníku Swisher a všichni uvnitř domu ječeli „Šťastný nový rok!“, věděl jsem, že si nikdy neodpustím, jaký výraz jí má slova vehnala do obličeje.

JEDNA

O DVA ROKY POZDĚJI

„Nenávidím tě tak, že je mi až zle.“

10 důvodů, proč tě nenávidím

WES

Vypnul jsem si budík – v šest ráno – a ve tmě se posadil.

AJ, můj spolubydlící na univerzitě, zamumlal „sadistický hovado“ a překulil se na posteli, zatímco já vylezl z té své a oblékl se. Poslali nás do téže kanadské letní baseballové ligy a ubytovali nás u stejné hostitelské rodiny, takže i když byl teprve první den vyučování, měl jsem pocit, jako bychom spolu bydleli už léta. Věděl jsem, že z postele vyleze až pět minut předtím, než budeme muset vyjít z domu, ale já chtěl být zcela probuzený a připravený makat, až za pár hodin dorazíme do sportovního centra Acosta.

Zastrčil jsem si do uší airpody, pustil *Trouble's Coming* na maximum a vyběhl dolů z kopce a kolem kolejí, jejichž jména se teprve budu muset naučit. Běhám každé ráno od prvního dne, kdy jsem se nastěhoval. Na časných ranních hodinách, když se kampus ještě neprobudil k životu, bylo něco,

co jsem miloval. Vidět východ slunce, poslouchat ptáky (mezi písničkami) a utíkat kolem zelených stromů na kopci, které mi připadaly nějak jiné než zelené stromy u nás doma. Kalifornie mi uhranula.

Tedy přesněji, uhranula mi Kalifornská univerzita Los Angeles neboli UCLA.

A upřímně – mou zamilovanost spíš způsobovala skutečnost, že jsem tady dostal druhou šanci, než to město jako takové. Ano, bylo to krásné místo, ale především to bylo místo, kde jsem si plnil své sny.

Takové sentimentální kecy mi plnily hlavu, když jsem zpomínal, abych kolem sebe nechal prosvištět koloběžku. Byl jsem totiž posedlý možnostmi, které mi tohle místo nabízelo. Baseballový potenciál (jak vysokoškolský, tak i s trochou štěstí ten v MLB), vzdělávací potenciál, ten *další* potenciál. Tohle místo na mapě, Westwood, bylo jako startovní bod mého všeho.

Nejradši bych si začal prozpěvovat, když jsem klusal kolem chlápka, který hadicí vymýval popelnici. Takový jsem byl blázen.

Místo toho jsem mu jen pokývl bradou a běžel dál.

Dobré ráno, chlape.

AJ si možná myslel, že jsem se pomátl, když jsem se rozhodl běhat každé ráno tak brzy, ale on byl ještě děcko, osmnáctiletý kluk, který se sotva stihl zbavit titulu krále plesu, než se přihlásil na vysokou.

Já jsem ale byl dvacetiletý prvak, který měl hodně co dokazovat.

Protože před dvěma lety jsem měl všechno.

A o všechno jsem přišel.

Takže se můžete vsadit, že se teď, když jsem dostal druhou šanci znovu všechno získat, po tom nenatahuju jen tak ledabyle.

Ne, vážení, lačně se po tom sápu oběma rukama a držím se zuby nehty.

Užíval jsem si každický okamžik a vrhal se do všeho po hlavě, protože jsem na vlastní kůži poznal, jak prchlivé ty chvílky můžou být. Abych byl upřímný, byl jsem z prvního dne ve škole šíleně rozjařený. Tedy, nechtěl jsem chrlit bláboly typu *dnešek je první den zbytku mého života* (to by bylo tragicky kýčovitě, že jo?), ale přesto jsem měl pocit, že je to víceméně pravda.

A byl jsem tak připravený.

Uběhl jsem svých pět kilometrů, osprchoval se a s AJ se stavil na snídaňové burrito u Ackermana. Pak jsme na elektrokoloběžkách vyrazili do Acosty.

Ty koloběžky jsem miloval.

Pro někoho, kdo si na vysokou nevzal auto a nevlastnil kolo, byly koloběžky Bird, rozeseté po celém kampusu, hoto-
vým snem.

Wes + koloběžky = láska navěky

Bože, vážně jsem jako přehnaně nadšený předškolák na vítání prvňáčků, že jo?

Byl jsem šťastím bez sebe i mnohem později, když jsem došel na svou první hodinu – posilování mi vůbec nepomohlo vybit přehnanou energii.

„Vítejte na Stavitelství a infrastrukturu.“

Do posluchárny jsem vešel přesně v tu chvíli, kdy profesor začal mluvit, takže se všech asi sto studentů v té obrovské posluchárně odvrátilo od něj, aby se podívalo, kdo dorazil pozdě.

Jen tak dál, pitomče.

Brutálně jsem podcenil, jak dlouho zabere cesta z Acosty do Boetler Hall, a udělal jsem tu blbou chybu, že jsem si s AJem po posilování ještě zašel na proteinové smoothie.

Jenže jsem byl tak nadšený, že jsem byl nejlepší baseballový hráč v posilce – *senzace* –, že mi to připadalo jako geniální nápad (v tu chvíli). Proč se tam nezdržet o pár minut déle

a nevychnutnat si skutečnost, že jsem ve svůj První den zatím nic neposral?

Honem jsem se posadil na volné místo vepředu, rozepnul si batoh a vytáhl z něj zápisník (nejsem ten typ, co si na psaní poznámek bere notebook). Byl to zahajovací předmět – úvodní kurz pro studenty stavitelství a inženýrství životního prostředí, takže jsem si rozhodně nepřál, aby mi uniklo něco podstatného.

„Nebudu s vámi procházet osnovy, což je první den příšerné kliše, místo toho budu věřit tomu, že si je dokážete přečíst sami. Vypadáte jako chytrá skupinka.“ Profesor Tchodre, vysoký muž s přísně vypadajícím knírem, stál u katedry v přední části posluchárny a pokračoval: „Tak se do toho rovnou pustíme, ano?“

Stiskl jsem gumu své mikrotužky a otevřel si zápisník, abych byl připravený dělat si poznámky.

„V tomto předmětu budeme rozebírat roli stavebních inženýrů v rozvoji a údržbě infrastruktury.“

Profesor se vrhl do vysvětlování a já začal psát, stále mě ohromovalo, že hned první den prvního semestru sedím na přednášce o stavebním inženýrství. Předpokládal jsem, že mi první ročník zaplní všeobecné předměty a zavalí mě předměty nepodstatnými, třeba historií hudby a antropologií, takže mi připadalo úžasné, že jsem se mohl zapsat na tohle, a taky na chemii a matiku.

Sice to zní šíleně, ale ty dva roky, kdy jsem nechodil do školy, se mi po matice, chemii a fyzice stýskalo.

Za vinu jsem to dával paní Okunové, své fyzikářce z desáté třídy.

Premluvila mě, abych se v létě po druhém ročníku zúčastnil inženýrského tábora v Missouri (během těch dvou týdnů mezi letním a podzimním baseballem), i když jsem vůbec nevěděl, co od toho čekat. Jel jsem tam jen proto, že to byla příležitost, jak na dva týdny vypadnout z Nebrasky.

Nikdy by mě ani nenapadlo, jak moc by mě mohlo bavit být s dalšími lidmi, kteří mají matiku, fyziku a chemii tak rádi jako já. Před tím táborem jsem byl dobrým studentem, ale neměl jsem ani ponětí, co bych chtěl se svým životem dělat, tedy samozřejmě kromě toho, že jsem chtěl být nadhazovačem v Major League.

Jenže sotva jsem tam přijel, měl jsem pocit, jako bych našel své místo v životě. Chápal jsem, jak tam všechno funguje a jak ti lidé uvažují. Všechno mi dávalo smysl. Ten tábor v mém nitru něco probudil a já si uvědomil, že bych se měl věnovat inženýrství, přestože mou nejvyšší prioritou zůstal baseball.

A teď jsem byl konečně tady, v posluchárně a na cestě k naplnění toho snu.

Připadalo mi to jako velký okamžik.

Zapisoval jsem si v podstatě každé Tchodreovo slovo až do konce hodiny. Věděl jsem, že většinu z těch informací nebudu potřebovat, ale bylo mi to jedno. Poprvé jsem bral vysokou jako samozřejmost. Jasně, že na ni můžu chodit, pokud budu chtít. Jenže když se mi ty příležitosti vypařily před očima, začal jsem věci vnímat úplně jinak.

Nyní jsem si vychutnával každíčký okamžik.

Sem s těmi poznámkami, studijními sezeními a zkouškami – chtěl jsem to všechno.

Poté jsem šel na chemii následovanou obědem a rychlým odpočinkem. Potřeboval jsem si před tréninkem oddechnout a v klidu si vyčistit hlavu, protože i když bylo super, že jsem se předvedl v posilce, vůbec nic by to neznamenal, kdybych nedokázal házet.

„Určitě nechceš jít na basket?“ zaječel na mě AJ z obývacího pokoje, když se chystal jít si s kluky na hodinu zaházet na hřiště Hitch.

Miloval jsem kamarádské zápasy, ale musel jsem si šetřit síly na první trénink mé vysokoškolské kariéry.

„Ne, radši vynechám,“ zaječel jsem v odpověď, nastavil si na mobilu budík a zavřel si oči.

Spánek se mi však vyhýbal.

Protože když už jsem sem dojel a *oficiálně* jsem zahájil své vzdělání a sportovní kariéru na UCLA, konečně nastal ten správný čas.

Čas znovu získat Liz Buxbaumovou.

DVA

„Než jsi vstoupila do mého života, uměl jsem si
o všem rozhodnout sám. Teď už ne. Jsem závislý.

Musím vědět, co si myslíš. Co si myslíš?“

Láska s výstrahou

LIZ

Panebože – to je...?

Bylo sedm hodin ráno a slunce bylo sotva nad horizontem,
takže většina Westwoodu stále spala.

Ale já ne.

Já si šla ven zaběhat.

Stejně jako ten pán Snažím-se-prolomit-rekord-nejvyšší-
rychlosti-na-zemi s těma svýma dlouhýma nohama. Byl da-
leko přede mnou, neobyčejně vysoký chlápek, nejspíš nějaký
basketbalista z prváku, a já přimhouřila oči.

Ne, tohohle obra definitivně neznám.

Z airpodů mi hrálo *Ever Since New York*, nedoceněná Har-
ryho písnička a podle mého názoru i nepopíratelná podzim-
ní klasika. V L. A. sice bylo teplo, ale duchem jsem už byla
ve Stars Hollow – celá natěšená, protože oficiálně začal pod-
zimní semestr.

To znamenalo, že se mé playlisty nořily hluboko do hudebních hromad čerstvě pohrabaného listí.

Jo, na podzimní playlist je ještě trochu moc brzo, ale to je mi jedno.

První den vyučování mi prostě připadal kouzelný. Jako bych ve vzduchu *cítila* čerstvou, nepošpiněnou vůni nového ročníku. Jako by bylo možné úplně všechno na světě.

Obzvlášť tenhle rok.

Dva roky jsem se hlásila na bezvýznamné brigády, které mé budoucí kariéře nijak nepomohly, jen jsem se při nich naučila, jak nejspíše dopravit kávu z obchodu do kanceláře, ale nyní jsem měla praxi.

A ne jen tak *ledajakou* praxi.

Budu pracovat pro Lilith Grossmanovou.

Když jsem zamávala zahradníkovi, který hadicí omýval chodník, uvědomila jsem si, že se usmívám jako pitomec, ale nemohla jsem si pomoci.

Na třetí rok se mi totiž podařilo sehnat opravdu dobrou práci, která by se mi v budoucnu mohla dalekosáhle vyplatit.

A dnes to vypukne.

Jeden z mých spolubydlících (Clark) vloni pracoval v produkčním týmu sportovního oddělení. O většině sportů jsem vůbec nic nevěděla, ale on mi nabídl, že mají volné placené místo na částečný úvazek, tak jsem si řekla, proč sakra ne?

Přihlásila jsem se, protože jsem potřebovala peníze.

Nebyla to praxe, jen studentská brigáda.

Ale já se do té práce zamilovala.

Byla jsem jenom obyčejná holka, která fotila a natáčela sportovce – při tréninku, během zápasů, v posilovně. To byla moje práce. A taky jsem dělala všechno, co ode mě potřebovali. Třeba jsem tahala vybavení na nejrůznější sportovní akce.

Nejdřív mi to vůbec nešlo.

Pak mi to šlo o něco líp.

Protože to hrálo na moji kreativní notu. Uvědomila jsem si, že stejně jako hudba dokáže proměnit scénu ve filmu, tak i to, jak nějakého sportovce vyfotím, dokáže vytvořit příběh. Sice jsem byla jenom poskok, ale osobně jsem si z toho odnesla hodně.

Takže když přišlo oznámení, že oceňovaná tvůrkyně dokumentárních pořadů Lilith Grossmanová bude na UCLA natáčet dokument o sportu a potřebuje praktikanta, okamžitě jsem se přihlásila.

Především proto, že pracuje pro HEFT Entertainment.

Nebyla jen úspěšnou producentkou ve sportovním světě, ale navíc měla na kontě bezpočet projektů s mou vysněnou společností. Společnost HEFT Entertainment se skládala z HEFT Motion Pictures, HEFT Television a taky z HEFT Music. Všechny části byly obrovské a pracovaly s těmi největšími jmény ve světě hudby a filmu.

Pokud někdo vyhrál Oscara nebo Grammy, tak nejspíš spadal pod HEFT.

Vzhledem k tomu, že jsem chtěla vytvářet soundtracky pro filmy a televizní pořady, byla pro mě praxe u nich obrovskou příležitostí. Začínalo tak mnoho mých hrdinů a já se mezi ně chtěla zařadit.

Stále jsem tomu nemohla uvěřit.

Praxe oficiálně začínala až dnes, ale s Lilith jsem pracovala už několik týdnů. Ozvala se mi, jestli bych jí nechtěla pomoci s přípravou natáčení v kampusu. V průběhu celého projektu měla mít kancelář v Morganově centru (v Centru J. D. Morgana byly kanceláře zaměstnanců a správců všech univerzitních sportovních týmů), a vzhledem k tomu, že jsem na rozdíl od většiny svých přátel přes léto zůstala v L. A., okamžitě jsem po té šanci skočila.

A bylo to to *nejlepší* rozhodnutí.

Nevěděla jsem, co mám od úspěšné producentky čekat. Abych byla upřímná, domnívala jsem se, že to bude kráva,

ale byla pravým opakem. Byla to neuvěřitelně úspěšná žena, která se patrně chtěla – *se mnou!* – podělit o všechny své znalosti.

Vzala mě na oběd na sushi do Grove a vyptávala se mě na mé cíle. A když jsem jí o nich pověděla, vylovila z kabelky pero a začala mi – na ubrousku – sepisovat, jak bych jich mohla nejlépe dosáhnout.

A její rady byly nedocenitelné.

Protože *mým* plánem bylo získat bakaláře v hudebním průmyslu s hlavním zaměřením na hudební doprovod a pak... se modlit, že dostanu nějakou práci, která se bude hudebních doprovodů týkat.

Ale Lilith mi ukázala, že bych si nejdřív mohla najít práci v licencování hudby.

Při licencování budeš pracovat s hudbou, ale taky budeš pracovat s filmaři a televizí. Budeš dostávat plat – celá ta věc s penězi je docela důležitá – a přitom budeš navazovat nedocenitelné kontakty, které nakonec budou klíčem k získání té práce, jakou doopravdy chceš.

Potom odříkala seznam několika mých idolů, kteří údajně taky začínali u licencování.

A dávalo to naprostý smysl.

Lidé vytvářející hudební doprovody denně pracovali s licencováním, takže jak lépe bych mohla dostat nohu do dveří? Takže teď jsem se kromě vysokoškolského učiva věnovala i všemu kolem licencování, abych získala potřebný certifikát.

Opravdu mi to připadalo jako jasně nalinkovaná trasa k mým snům.

Zase se usmívám, uvědomila jsem si, když jsem zastavila na semaforu na rohu ulice.

Usmívala jsem se a poskakovala na místě jako totální blázen, ale nemohla jsem si pomoci.

Tenhle rok mi totiž dá úplně *všechno*.

Ještě když jsem vešla na svou první přednášku, stále jsem se usmívala jako zamilovaná středoškolačka.

„To si ze mě děláš legraci, Buxbaumová?“

Zazubila jsem se ještě víc a zamířila do přední řady Horaceovy učebny. „Cože?“

„Cože?“ Horace Hanks, profesor hudby a můj nejoblíbenější učitel, mávl svým směrem. „Je první den vyučování, a ty sis nepřinesla ani zápisník? Batoh? Tužku? Tvůj nedostatek školních potřeb mě uráží.“

„No tak, Horaci,“ řekla jsem a posadila se k tomu samému stolu, u něhož jsem sedávala při všech dřívějších čtyřech jeho předmětech, na něž jsem se zapsala. „Oba víme, že ty jenom nevyučuješ – mnohem spíš je to vystoupení. Naučila jsem se, že nejlepší způsob, jak zachytit tvoji... hm, genialitu, je přednášku si natočit a pak se na ni před zkouškami znovu podívat.“

„Nemůžu říct, že by se mi to vysloveně přičilo,“ uznal a podrbl se na plešatě hlavě, „ale i tak ta neúcta ranila mé city.“

„Omlouvám se,“ řekla jsem, vytáhla si telefon a přesvědčila se, že mám vypnutý zvuk.

Horace mohl vždycky vyletět z kůže, když někomu začal zvonit mobil.

Když hodina (management psychologie a hudby) začala, stiskla jsem natáčení, a Horace opět nezklamal. Vždy mi připomínal učitele dramaturgie z *V jako Victoria* (což asi byl ten důvod, proč jsem ho měla tak ráda), učil šíleně neortodoxním způsobem, který byl rovnou měrou zábavný i trapný.

Jednou celou přednášku odpíval. Falzetem.

Jeho metody byly ztřeštěné, ale přesto nějak fungovaly. Vždycky jsem se od něj hodně naučila.

Další přednášku jsem měla v téže budově (i když nebyla tak zábavná, spíš vyloženě nudná) a potom jsem zamířila do Morganova centra na první oficiální poradou mojí praxe. Byla jsem nervózní, přestože Lilith byla vždycky vážně

milá. Jenže byla tak úžasná a já nechtěla, aby zjistila, že já tak úžasná *nejsem*.

Přistoupila jsem k její kanceláři, viděla jsem, že tam pracuje na počítači, a tak jsem zaklepala na otevřené dveře. „Ťuky ťuk.“

Vzhlédla a usmála se. „Pojď dál a posad' se, Liz.“

Bože, ta ženská byla úžasná. Měla blondaté mikádo s konečky tak ostrými, že vypadala, jako by právě vyšla z kadeřnictví. Na sobě měla námořnicky modrý blejzr s bílou košilí se zdvihnutým límečkem, potřhané džíny a vysoké červené lodičky. Měla takový ten vypilovaný losangeleský styl, jako by byla připravená na focení pro *Vogue* nebo *Business-Casual Chic*.

Posadila jsem se na jedno z křesílek pro hosty a zeptala se: „Tak jak to jde?“

Kdykoli jsem byla nervózní, vždycky jsem začala blábolit o ničem.

„Vlastně skvěle,“ odvětila a vřele se na mě usmála. „Dneska ráno jsem se setkala s vedením sportů a vymysleli jsme pro tenhle projekt spoustu vzrušujících nápadů.“

„To je fantastické,“ řekla jsem, nadšená, že se toho můžu zúčastnit. „Můžete se o nějaké podělit?“

„No, podělím se s tebou o všechno, protože jsme tým, ale chci počkat, až mi to celé schválí. Nechci ti dělat naděje, přestože si myslím, že to je geniální plán. Nakonec by to vůbec nemuselo dopadnout.“

„To je fér.“

„Takže tohle je tvůj první úkol praktikantky,“ řekla, založila si paže na hrudi a opřela se na židli. „Zprvė mi pošli e-mailem svůj rozvrh hodin. A taky pracovní hodiny, abych věděla, kdy budeš k dispozici na networking, ale rovněž sepiš, na jaké předměty chodíš a kdo je vyučuje.“

„Dobře,“ souhlasila jsem klidně, jako bych nebyla úplně bez sebe z toho, že mluví o networkingu.

„Tvoje studium je prioritou, protože nutně potřebuješ ten titul, ale vážně si myslím, že bychom z téhle praxe měly vyždímat maximum pro tvoji kariéru, nemyslíš?“

Když říkala takové věci, nedokázala jsem zůstat chladná. Vážně mi tohle zrovna řekla Lilith Grossmanová? Jo, nezvládla jsem potlačit ten tisíciwattový bláznivý široký úsměv, když jsem přikyvovala. Lilith totiž měla všechny kontakty, o jakých se mi mohlo snít.

Můj hlas zněl trochu příliš nadšeně, když jsem přikývla a souhlasila: „Jasně, že myslím.“

„Pokud jsi ochotná tomu věnovat čas, tak jsem pro to, abychom se tvrdě opřely do budování základů pracovních kontaktů.“

„Rozhodně jsem ochotná,“ vyhrkla jsem a zastyděla se, když mi trochu přeskočil hlas.

„Perfektní. A tvým druhým úkolem,“ pokračovala, pohlédla na hodinky a pak najednou vstala a zadní stranou kolen odstrčila židli za sebe, „je podívat se na jednu řadu *Hard Knocks* od HBO – kteroukoli řadu.“

Přikývla jsem. „Dobře.“

Z rohu stolu sebrala svazek klíčů a do kapsy blejzru si strčila mobil. „Už musím jít, ale pošli mi ty informace a podívej se na ten seriál. Do několika dní se ti ozvu a snad už budu mít počáteční informace k projektu.“

„To zní skvěle.“

Potom jsem prakticky poskakovala do restaurace Epicuria at Ackerman, překypovala jsem očekáváním všeho, co se v mém životě mělo brzy stát.

Měla jsem pocit, jako by ten den slunce na obloze zářilo jasněji a jako by ptáci zpívali hlasitěji. Když jsem si objednala jídlo a nesla si ho do produkční kanceláře, chtěla jsem přes kampus metat hvězdice.

Zdálo se mi, že mám na dosah všechno, co jsem si přála, a musela jsem si nahlas pobrukovat *You Could Start a Cult*

(moji tehdy oblíbenou písničku), která mi vyhrávala ve sluchátkách.

Když jsem se dostala ke svému stolu, který se nacházel ve stejném patře, jen na opačné straně budovy od Lilitiny kanceláře, zhltna jsem svůj salát a upravila nějaké záběry fotbalistů, jež jsem natočila během příjezdu na koleje a vytvářela z nich reel. Stále jsem pracovala pro sportovní oddělení, takže mi ta miniaturní kóje byla téměř domovem.

„Hej,“ řekl Clark a odhodil si věci na stůl. „Myslel jsem, že dneska ráno budeš v posilovně na tréninku baseballistů.“

„Vyměnila jsem se s Codym, protože jsem dneska měla svoji první schůzku s Lilith,“ vysvětlila jsem, aniž jsem vzhledla od obrazovky. „Takže půjdu na jejich odpolední trénink.“

„Je tam hodně čerstvých prvků,“ řekl a slyšela jsem, jak si pustil laptop. „Nejsem starej, když mi všichni připadají jako mimina?“

„Ale vypadají tak,“ uznala jsem a vzpomněla si na svůj vlastní první rok. Teď už to mám celé rozmazané, díkybohu, je to jen mlhavý opar stresu a donekonečna přehrávaných smutných písniček. „Je bizarní, jak jsme před pouhými dvěma krátkými lety byli všichni vykulení a roztomilí.“

„Poznáš je na dálku,“ přisadil si a začal cvakat do klávesnice. „Je to i v tom, jak chodí na přednášky. Jejich kroky jako by křičely, že tam jdou poprvý. Jako by nervózně zatínali zadky a kvůli tomu chodili divně.“

„Nevíš, jestli je v lednici ještě nějakýj ranch?“ zeptala jsem se a napila se, abych spláchla svůj velice suchý salát.

„Je všechen prošlej.“

„Zatraceně.“

„Budeme muset doplnit zásoby. Všiml jsem si, že tam není ani kečup, ani křen.“

Minimalizovala jsem svůj soubor, abych našla další fotku. „Kdo by v práci potřeboval křen?“

„Kdo ho nepotřebuje?“ Clark zněl smrtelně vážně. „Křen je dobřej se vším.“

„To tvrdíš ty.“

Takhle jsme spolu pracovali, bok po boku, několik hodin, vlastně jsme spolu ani nemluvili. Vždycky jsme si rozuměli. Clark byl jako moje platonická spřízněná duše. Cítila jsem se s ním tak dobře, jako bych byla sama, a občas jsem měla pocit, že jsme prodloužením jeden druhého.

Tedy až na to jeho zbožňování křenu. To bylo jen jeho.

Nakonec, ve tři hodiny, se vztyčil nad mojí kóji a řekl: „Neměli bychom jít na Jackieho stadion?“

Stadion Jackieho Robinsona byl místem, kde trénoval baseballový tým. Přikývla jsem a uložila si práci. „Co přesně vlastně chtějí?“

„Jenom všeobecněj kontent před baseballovou sezónou,“ pokrčil rameny a pak zvedl ruce, aby si upravil vlasy. „Posilování, trénink... pár reelů s letošním týmem.“

„Super,“ řekla jsem, zavřela laptop a schovala si ho do batohu. „To by mělo být snadný.“

„Jo. Vůbec nic velkého.“

Zamířili jsme k jeho autu. Když jsme přecházeli k parkovišti, málem nás převálcovalo několik kluků na koloběžkách. Navzdory tomu, že jsme se těsně vyhnuli srážce, jsem se usmála, protože když do člověka málem narazila elektrokoloběžka, znamenalo to, že škola už vážně začala.

TŘI

„Stačilo, když jsem tě dole uviděl.“

Moje nejmilejší žena

WES

„Myslíš, že dokážeš sehnat lístky?“ zamumlal AJ, který si protahoval loket nad hlavou. Na nose měl ty pitomé brýle, které si za pět babek koupil v Kanadě, ale já ho nesoudil, protože mi slunce pražilo přímo do nezastíněných očí.

Projednou jsem mu ten příšerný styl záviděl.

„Asi jo,“ odpověděl Mick a důkladně si protáhl kyčel. „Ale potřebuju vědět, kolik jich mám chtít.“

„Jdeš taky, že jo, Bennette?“

Tým se právě zahříval a protahoval, ale AJ měl ještě jeden úkol, snažil se nám získat lístky na „epický“ večírek, který se měl konat v pátek večer. Vzhledem k tomu, že jsem na UCLA ještě nikoho, kromě kluků se mnou na hřišti, neznal, řekl jsem si, že půjdu s nimi a uvidím, jak se to vyvine.

„Jasně,“ odpověděl jsem a protahoval si hamstringy. Pařby pro mě nebyly velkou prioritou, ale ani jsem nebyl proti chození mezi lidi.

Když se pálkaři oddělili a začali běhat po metách a my (nadhazovači) jsme začali posilovat s odporovými gumami, zaslechl jsem své jméno.

„Bennette, jsi na řadě.“

Pohlédl jsem k bullpenu, odkud se na mě díval Ross. Byl to sice trenér nadhazovačů, ale nikdo z nás mu neříkal trenéře.

Byl to prostě Ross.

Doběhl jsem tam, připravený házet, přestože jsem měl žaludek jako na vodě. *Zatraceně, dýchej a uklidni se.* Baseball jsem hrál prakticky celý život a potřeboval jsem tu nervozitu potlačit.

Tohle byl jen trénink.

Jaaasně. Mně připadalo, že je v tom mnohem víc. Celé dvě sezóny jsem vůbec nemohl trénovat, a tak pro mě bylo velkou událostí, že jsem byl tady a že jsem tyhle příležitosti dostal znovu poté, co jsem je všechny ztratil.

Spatřil jsem Woodyho (chytače v bullpenu), jak se připravuje, ale když jsem tam došel, Ross se jen opřel o plot a nenuceně řekl: „Tak mi pověz o svém prvním dni.“

Nevěděl jsem, co bych mu měl odpovědět, když se zeptal, jako bychom byli jen dva obyčejní chlápci, kteří si nezávazně povídají. Nejdřív jsem se podíval na Woodyho a pak jsem začal: „Hm, no...“

„No *tak*,“ řekl Ross a s polovičním úsměvem potřásl hlavou. Vždycky mi připomínal mladého Kevina Costnera (zhruba kolem *Durhamských býků*), protože to nebyl typický trenér. Nikdy neječel ani nebyl náročný.

Popravdě ani moc nevypadal jako sportovec.

Byl prostě... v pohodě, obyčejný slušný člověk, který toho o baseballu věděl hodně. „Nevymýšlej si žádný kecy pro trenéra. Oba víme, že pro tebe je první den ve škole důležitější, a tak mě zajímá, jak to zatím šlo. Co si myslíš o svých hodinách?“

Byl to Ross, komu jsem zavolaal, když jsem se před dvěma lety rozhodl tým opustit, a jemu jsem zavolaal, když jsem se chtěl vrátit.

A on mi také oznámil *díky, ale ne* v prvních deseti případech, kdy jsem o to prosil.

Dvě sezóny mimo jsou prostě příliš, kámo.

„Jsou super,“ řekl jsem upřímně. „Teda, rozhodně nejsou jednoduchý, ale aspoň mi přijdou zajímavý.“

„Dobře,“ přikývl a otočil hlavu k hřišti. „Všechno ostatní ti vychází? Vsadím se, že po tom všem je to trochu divný.“

To je hodně slabé slovo. „Jo, je to hodně divný, ale dobrým způsobem.“

„Už jsi jedl ve Fat Sal's?“

„Ještě ne.“

„No tak to nedělej,“ odvětil s úšklebkem. „Ty sračky ti zadržují tepny a naroste ti z nich zadek. Drž se školního jídelníčku pro týmy Bruins.“

„Dobře.“ Už jsem slyšel o Fat Sal's, ale teď jsem se tolik soustředil na maximální výkony, že jsem si nechtěl zatěžovat tělo nějakým nezdravým jídlem. „Stejně je tu všechno moc drahý.“

„Že jo? Zasraný L. A., kámo.“ Potřásl hlavou, napřímil se a řekl: „Jsi připravený si párkrát hodit?“

Následoval jsem ho a házel jsem v bullpenu, což bylo úžasné. Nic na světě se nevyrovná pocitu, když člověk hodí fastball (a zasáhne přesně to místo, které chtěl). Všechna ta směšná nervozita se vypařila hned, jak můj první míč pleskl do Woodyho rukavice.

Pořádně jsem se rozjel – *paráda* – dokud jsem si nevšiml obrovského blondáka, který mě natáčel.

Co to má sakra být?

„Nevšímej si ho,“ řekl Ross, který očividně pochopil, co si myslím. „Neustále tu mají týmy, který nás natáčejí na sociální síti. Zvykneš si na to.“

„Aha,“ přikývl jsem a pocítil mírné znepokojení. Usilovně jsem se snažil zachovat klid a nemyslet na to, že moje výkony před sezónou by mohly přímo ovlivnit celou mou budoucí kariéru v baseballu, takže to poslední, co jsem potřeboval, byli lidé s kamerami, kteří by mě ještě víc znervózňovali.

„Je to jenom Clark,“ zaječel Woody a zazubil se směrem k tomu obrovi. „Všem je jedno, co si ten kretén myslí.“

„No, tvý mámě na tom záleží,“ odpověděl se smíchem ten chlápek (očividně Clark), ale nespustil kameru a nepřestal mě natáčet. „A ona mi řekla, že tě mám pozdravovat.“

„Tak ji taky pozdravuj,“ odvětil Woody a znovu si nasadil obličejovou masku, „a požádej ji, aby mi sehnala lístky na tu vaši party.“

„Je docela vyčerpaná, ale udělám to,“ přikývl Clark, což rozesmálo i mě. „A teď zavři klapačku, ať ten kluk může házet.“

„Díky,“ řekl jsem a zhluboka se nadechl.

„Žádný problém.“ Clark přistoupil blíž a přidřepł si. „Věř mi, že Woodyho není snadný umlčet.“

ČTYŘI

„Nedovol, aby tě strach z prohry vyřadil ze hry.“

Moderní Popelka

LIZ

„Buxxie!“

Otočila jsem se a ze střídaček na mě svou obrovskou paží mával Jimmy Rockford. Byl to zkušený nadhazovač, který se zotavoval po přetrženém křížovém vazu a byl stavěný jako gorila.

Zrzavá gorila se zapletenými vousy. Byl pastvou pro oči, ale to patřilo k jeho šarmu.

„Jo?“ zeptala jsem se, zastavila si playlist a ukázala směrem k hřišti, kde si polaři očividně nacvičovali chytání v poli. „Potřebuju to nafotit, takže si teď nemůžu povídat.“

„Nějaký extra lístky na pátek? Můj brácha by chtěl přijít.“

To tak. Jeho dvojče Johnny hrál s Clarkem ragby a byl chodícím stereotypem. Byl obrovský, hrubý a divoký, a když se moc napil, měl sklony se prát a ničit vše kolem. Měla jsem Johnnyho ráda, ale nehodlala jsem ho pozvat na party v našem rozkošném novém bytě mimo kampus.

„Promiň,“ odpověděla jsem a vykročila opačným směrem vděčná za to, že jsme se shodli na tom, že se budeme do pís-mene držet jistých pravidel. Všichni tři byli šíleně společen-ští – já tolik ne, a tak dávalo smysl používat vstupenky, aby ty pařby příliš nenabobtnaly. „Já už žádný lístky nemám, ale zeptám se Clarka!“

Clark byl u bullpenu a natáčel nadhazovače. Viděla jsem jeho zátylek (to nebylo těžké vzhledem k tomu, že to byl dvoumetrový chlap s blondatým drdolem na hlavě), a tak jsem si rozepnula brašnu na foťák, a zatímco jsem šla k němu, vytáhla jsem si vše potřebné.

„Právě včas,“ řekl, zatímco natáčel někoho, kdo házel. Ně-jak poznal, že tam jsem, aniž zvedl oči.

„Hej, Johnny Rockford shání lístek.“

Clark zamumlal: „Já už jsem toho hajzla odmítl.“

„Deset babek na to, že se stejně ukáže.“ Odložila jsem si brašnu, upravila nastavení foťáku a pozvedla ho, abych vy-fotila týpka, kterého Clark natáčel.

Clark a já jsme se naučili být neviditelní, a vzhledem k tomu, že většina sportovců už si zvykla na to, že je někdo natáčí, si nás tu nikdo nevšímal. Podívala jsem se přes hledá-ček na vysokého nadhazovače, který vypustil rychlou střelu, a páni – byla to působivá rychlost.

Na první pohled mi nepřipadal povědomý, takže to nej-spíš byl nějaký prvák.

Jenže jsem stála za ním a vůbec jsem mu neviděla do ob-ličeje, takže jsem asi myslela, že mi jeho *pozadí* není pově-domé.

No, jeho pozadí vypadalo jako velice pěkné baseballové pozadí.

Bůh žehnej ženě, která navrhla baseballové kalhoty.

A ano – musela to být žena.

„Sakra – nemáš náhradní baterku?“ zeptala jsem se, pod-rážděná tím, že jsem si v kanceláři zapomněla nabít foťák.

Ikonka v rohu problikávala, což znamenalo, že mi zbývá jen pár minut.

„V batohu,“ řekl a dál natáčel. „Vzadu v autě.“

„Dobře,“ odvětila jsem našťavaná, že jsem přehlédla něco tak očividného. *Nabij si tu blbou baterii, náno.* „V tom případě se asi musím vrátit k autu.“

„Nevadilo by ti pořídit pár fotek pálkařů, jestli už trénujou?“ Clark konečně sklonil kameru a podíval se na mě. „Mám pocit, že to bude lepší kontent než pásky a cvičný házení.“

„Jasně.“ Doběhla jsem zpět k autu, vyměnila baterii a následující hodinu fotila cvičící pálkaře. Byla zábava pozorovat hodně hráčů z loňského roku – Mick a Wade byli mí oblíbení – a dívat se i na nové hráče. UCLA uměla urvat ty nejlepší nováčky, což sice nezaručovalo dobrou sezónu, ale předsezónní trénink tak vypadal víc než jen jako cvičení.

Bylo to jako prolog.

Přiblížila jsem si Wadea, který odpaloval míčky ze stojanu, a stále znovu jsem fotila nezvyklou vážnost v jeho jindy veselém obličej.

Bože, je skvělé být zpět. Nikdy bych nečekala, že bych se mohla zamilovat do sportu, ale bůh mi pomáhej, tahle práce mě k tomu dotlačila.

Kromě toho, že jsem se naučila základy tým, že jsem označovala záběry a nosila filmařům vybavení, to nejbáznivější vyšlo z mé rutinní produkční práce.

Objevila jsem, že kromě hudby miluju i proces, během něhož vezmu surové záběry sportovců v jejich prostředí a upravím je tak, aby z toho vznikl podmanivý příběh o lidské existenci.

„Chceš pak zajít do Ministry of Coffee?“

Sklonila jsem foťák a zjistila, že Clark stojí přede mnou a vybavení už má sbalené. Řekl: „Musím donýst kafe asi tak polovině svojí večerní studijní skupiny, takže by se mi hodil další pár rukou.“

Typický Clark. Už znal polovinu třídy, přestože to byl teprve první školní den. „Už máš hotovo?“

Sklonila jsem oči k hodinkám a *páni* – už jsme tam byli dvě hodiny.

„Jo, ale můžu počkat, jestli ještě potřebuješ čas,“ řekl a prohrábl si rukou vlasy. „Od chvíle, co jsme sem přijeli, jsem už asi deseti lidem slíbil vstupenky, tak je můžu během čekání obepsat.“

„Mimochodem, dobře vím, že tu party moc vychvaluješ,“ obvinila jsem ho a sklonila se pro svůj batoh. „Ale myslím, že už mám dost fotek odpalování. Pojdme na kafe. Musíme zjistit, jak moc jsme v háji.“

„To zní dobře.“ Vylovil si sluneční brýle a posunul si je nahoru po hřbetě nosu. „Ale svět se nezboří, pokud se naše party trochu moc rozjede, to víš, ne?“

„To říkáš ty.“ Protočila jsem oči a vykročila spolu s ním k parkovišti. „Ty nejsi ten, kdo nemůže spát, když je v obyvacím pokoji ve tři ráno ještě pořád šedesát lidí.“

„Definitivně jich šedesát nebylo,“ namítl a přehodil mi ruku kolem ramen. „A kdyby ses jen o trochu víc napila, spánek by nebyl problém.“

Tomu jsem se musela zasmát, protože Clarka nerozhodilo nic.

Nikdy.

I kdyby mu v ložnici vybuchla bomba, utrousil by něco triviálního jako: „No, asi si vesmír pomyslel, že už je čas, abych znovu vymaloval.“

„Jen mi řekni, že jsi Woodymu neslíbil lístek,“ řekla jsem, přestože jsem nepochybovala, že už to udělal. Úplně všichni mí známí toho chytače z bullpenu s jeho jižanským šarmem milovali, ale já ne. Nebyl to špatný kluk, ale vloni jsem s ním šla na rande. Bylo to moje první a jediné rande na vysoké předtím, než jsem si uvědomila, že už nevěřím na romantiku, protože mi (A) řekl, že nesnáší kočky, (B) nazval

mě „zrzkou“, jako by to byla univerzálně přijatelná přezdívka pro lidi s rusými vlasy, a (C) políbil mě na krk, zatímco jsme čekali ve frontě v kině u občerstvení.

A od toho neblahého rande jsem mu při *každém* dalším setkání musela odpovídat na dvacítku otázek, proč jsem mu už nikdy znovu nedovolila mě někam vytáhnout.

„Dal jsem jich pár několika nadhazovačům z prváku,“ řekl na svou obranu Clark, „takže jsem prostě *musel* dát jednu i Woodymu. Byl přece přímo u toho – neměl jsem na vybranou.“

Zavrtěla jsem hlavou nad svým nemožně měkkým přítelem. „No, jestli ho zavraždím, přinutím tě pohřbít jeho tělo a zbavit se důkazů.“

„Platí,“ souhlasil. „Dokonce i zaplatím lopatu.“

PĚT

„Ať se v příští chvíli stane cokoliv, chci, abys věděla,
že když jsem otevřel ty dveře a uviděl tě, tak mi
štěstím poskočilo srdce. Málem se zastavilo.“

Hra snů

WES

První týden utekl jako voda.

Ta baseballová část neboli Týden z pekla byla dost šílená. Tréninky, posilování, nácvik jednotlivých pozic, průprava; víc času jsem trpěl se svými spoluhráči než nad samotným učením.

A proto jsem každý večer na koloběžce valil do knihovny, abych se pokusil udržet krok se studiem. Hlavní knihovna v kampusu se jmenovala Powellova. Dávalo smysl, abych studoval převážně tam, ale já jsem radši jezdil o něco dál a učil se až v hudební knihovně.

Protože tam byl větší klid.

Dobře, to kecám.

Chodil jsem do tiché hudební knihovny v naději, že narazím na jistou studentku hudby, která by tam také mohla docházet. Studentku hudby se zelenýma očima, měděnými vlasy a kopretinami vytetovanými na boku.

Studentku hudby, o které se mi zdálo skoro každou noc. *Jejíž hlas jsem stále slyšel a jejíž parfém jsem pořád cítil.*

Ještě jsem ji nespatriil, ale tušil jsem, že je poblíž. Měl jsem pár nápadů, jak na ni náhodou narazit, například studovat celý den ve vestibulu Schoenberg Hall, kde se nejspíš konaly všechny její hudební přednášky; zeptat se Eliho přítelkyně, která pracovala v registrační kanceláři, aby mi vyfotila Lizin rozvrh hodin; zavolat panu Buxbaumovi a prosit o informace; zavolat Heleně a prosit o informace a podobně. Nejdřív jsem ale potřeboval, aby můj vlastní život trochu zpomalil, jinak mi to přišlo neproveditelné.

A tak jsem se v pátek večer, když jsem se po zběsilém prvním týdnu bez jediného setkání s Liz vracel na kolej, těšil na to, jak si někam vyrazím. Ne abych se ožral, ale abych se uvolnil s kluky a abych celý večer nemusel myslet na školu ani na baseball.

Ani na ni.

Naťukal jsem svůj kód do číselníku a rozrazil dveře.

„Už bylo na čase,“ řekl Wade (první metař a jeden z mých spolubydlících), vypadal jako pitomec, když stál uprostřed společného obývacího pokoje v těsných džínách, bílém tričku a černém blejzru – jako proč? – a se zatraceným plstěným kloboukem na hlavě. „Já jsem připravený jít.“

Byl s Mickeym (nadhazovač/další spolubydlící) a AJem, kteří *nebyli* oblečení jako Bruno Mars, *díkybohu*. Očividně všichni čekali na mě.

„Kam – na maškarní?“ zeptal jsem se a odložil svoje klíče a batoh na konferenční stůl.

„Nezávid' mi můj styl, Bennette,“ řekl Wade a oprášil si předeek blejzru, jako by byl kdovíjak nóbíl.

„Neboj, rozhodně ti nezávidím.“

„Prostě se dej dohromady, protože jsme zavolali uber a ten už je na cestě,“ řekl AJ. „Naštvu se, jestli za chvíli nebudu tancovat.“

Na Ajovi jsem měl nejradši, že mu vůbec nezáleželo na tom, co si o něm kdo myslí. Ne že by ostatními pohrdal, jedno- duše chtěl být sám sebou. Ten kluk miloval tanec (myšleno pořádný upocený tanec ze všech sil), korejské telenovely a až do úmoru byl ochotný argumentovat o tom, že sodovka je lep- ší než pivo.

„Kolik mám času?“ zeptal jsem se, protože jsem se po té rychlé chůzi na kolej Hitch pod horkým kalifornským slun- cem chtěl osprchovat.

AJ se mrkl na mobil. „Stojí tu, že moje řidička Larissa při- jede za dvanáct minut.“

„Sprchu stihnu za tři.“ Odešel jsem do ložnice pro čisté oblečení a zavolal jsem: „Džíny a tričko jsou v pohodě, že jo?“

„Ne, ty hňupe,“ odpověděl Wade a ve stejnou chvíli AJ a Mickey zaječeli: „Ano!“

Skočil jsem do sprchy a byl jsem připravený právě včas, abych se mohl svézt spolu s ostatními. AJ začal Larissu balit, protože byla přesně jeho typ – tmavovlasá sexbomba s citá- ty z knih vytetovanými na paži –, ale ona mu na jeho kecy vůbec neskočila. Vysadila nás u neskutečně luxusní obytné budovy. Když jsme nastoupili do výtahu, byl jsem doslova v šoku.

„Páni.“ Dveře se za námi zavřely a já se podíval na osvět- lená čísla na displeji výtahu. „Tady bydlí vysokoškoláci?“

Ani jsem si nedokázal představit, kolik tady musí stát nájem. Nebyla to bytovka pro mladé. Byla spíš pro bohaté dospělé.

A pro děti zazobaných rodičů.

Vždyť tu měli i portýra, který nám kontroloval vstupenky na party, proboha.

Co tady, do prdele, děláme? Stiskl jsem tlačítko 2.

„Clark se zmínil, že rodiče jeho spolubydlícího jsou v ba- líku,“ řekl Wade, „a že ten byt koupili, jen aby jim syn mohl každéj měsíc platit nájem.“

„Fíha,“ hvízdal jsem. Clark – mohutný kameraman z tréninku – mi připadal úplně normální a pohodový, takže mě překvapilo, že bydlí s někým tak bohatým. „To musí být super.“

„Že jo? Proč taky nemáme takový přátele?“ zeptal se AJ, prsty si prohraboval vlasy a přitom si svůj zevnějšek kontroloval v zrcadle na stěně kabiny.

Když se dveře otevřely, okamžitě jsme uslyšeli hudbu z konce chodby. Nechápal jsem, jak si tu někdo může dovolit dělat takový hluk, aniž by na něj sousedi zavolali policajty. Možná byly byty tak dobře izolované, že to ani neslyší?

To těžko.

Šli jsme za zvukem až ke dveřím 2C. Byly zavřené, ale na druhé straně byl takový hluk, že by bylo směšné na ně zaklepat. AJ stiskl kliku, zatlačil a s tím jsme se ocitli přímo ve víru party.

Vkročili jsme dovnitř a bylo to *cool* – udělalo to na mě dojem.

Jako fakt *hodně cool*.

Byly takové všechny večírky v L. A., nebo to bylo něco neobvyklého?

Z našeho místa v předsíni jsme viděli obývací pokoj nabašený lidmi. Někteří tančili, další si povídali, ale nejvíc mě ohromil ten zvukový systém. Znělo to tam jako někde v klubu. Jako jo, ta hudba byla hlasitá, ale zvuk byl neuvěřitelně kvalitní.

A taky – *Heaven Angel* byla pecka, kterou jsem už příliš dlouho neslyšel.

Napravo od obývacího pokoje jsem viděl obrovskou kuchyni, kde bylo snad ještě víc lidí a ti všichni popíjeli. Ale navzdory tomu, jak to bylo velké, to bylo zcela pod kontrolou. Ne jako na středoškolských pařbách u nás doma, kdy tu a tam vzplála pohovka nebo se strhla rvačka. Tady se všichni chovali slušně.

Jak je to možné?

„Už chápeš, proč jsme museli sehnat lístky?“ zeptal se Wade s širokým úsměvem. „Šílený, že jo?“

„Neskutečný,“ zařval jsem a rozesmál se, protože to *bylo* šílené. *Nejsme v nějaké reality show?*

„Seš jednička, kámo,“ zaječel AJ na Wadea, oči mu létaly po pokoji, jako malému děcku uprostřed Santovy dílny. Sledoval jsem jeho uhranutý pohled a všiml si, že je tu spousta holek.

Spousta, ale bylo mi to jedno, protože jsem tu neviděl tu jedinou, na níž mi záleželo.

„Pojďme si pro pivo,“ zvolal Mickey a ukázal někam, kde asi točili pivo.

Nevěděl jsem, kam jdeme, ale byl jsem všema deseti pro.

ŠEST

„Já toho o něm ani moc nevím,
jenom to, že ho miluju.“
Stalo se jedné noci

LIZ

„Pojď na panáka, Buxy!“

„Ne, díky,“ řekla jsem – nebo spíš zařvala a mávla ze svého místa v koutě na Campbell, protože party už se začínala plnit. „Jsem v pohodě!“

„Nejsi v pohodě, dokud neřekneme, že jsi v pohodě!“ Popadla z kuchyňského ostrůvku čtyři panáky, zvedla je nad hlavu a tlačila se davem ke mně i s mými dalšími dvěma spolubydlicemi v závěsu.

Byla to tradice. Když jsme pořádali party, všichni čtyři jsme si připili, než se to příliš rozjelo.

Mí spolubydlicí byli následovní: Campbell, fotbalistka z druháku, která byla mimořádně krásná a taky dokázala přepít úplně každého – *muže, ženu i notorika*, Clark, čtvrták, kterému šlo ragby stejně dobře jako pletení, a Leonardo, okouzlující italský student biologie se zazobanými rodiči.

Díky němu jsme měli přímo vedle kampusu ten luxusní byt, který jsme si od jeho rodičů pronajímali skoro za hubičku.

Takže jsem tu byla já – člověk, jenž chodil do společnosti jen z donucení – a tři oblíbení spolubydlíci, kteří žili, aby pařili. Já jsem večírky nikdy neměla moc ráda – jsou příliš hlučné, přeplněné a opilé –, ale když jsem jim to řekla, mí úžasní kamarádi mi připravili roli, která mě proměnila v milovnici společenského života.

Byla jsem jejich DJ. Na každé party, kterou jsme pořádali.

Leo v rohu obývacího pokoje postavil vyvýšené pódium, abych měla perfektní přehled a zároveň byla dost stranou, aby si mě nikdo nevšiml, pokud by se opravdu nesnažil.

Dny před večírkem jsem trávila přípravou dokonalého playlistu. Písničky jsem vybírala tak, aby ladily s měnící se atmosférou: pohodovou hudbu na začátek, kdy si lidé jen povídali, pak směsice všeho, na co lidi rádi tancovali a zpívali, když se dostali do nálady, a jakmile se to rozjelo na plné obrátky, vytáhla jsem všechny pecky (Clarkovo slovo, ne moje).

Bylo úžasné vidět, jak to funguje, a sledovat, jak všichni hlasitě zpívají na skladby, které jsem vybrala. Byla jsem tím posedlá tak moc, že mě plánování party skoro začalo bavit, jen abych mohla být stále znovu svědkem toho, jak to celé probíhá.

Vloni jsme měli jednu větší party každý semestr a všechny měly nějaké téma: první *Mejdan na to, že jsme ksakru zase tady* (dnešek byl verzí 2.0), *Vánoční flám*, *Antivalentýnová party* a *Burleska: škola na léto zavírá, tak se líbejte*.

Leo, protože je to Leo, pozval všechny naše sousedy (převážně samé úspěšné dospělé) a dal jim své telefonní číslo, aby mu mohli zavolat, kdybychom byli příliš hluční. Poprvé mi to připadalo šílené, ale oni ho za to milovali a my si mohli užít samé bezproblémové mejdany.

Než mi připravili roli DJe, bývaly večírky jiné. Když už mě donutili někam jít, jen jsem postávala vedle člověka, se kterým jsem tam dorazila, a čekala jsem, až se stane nějaká

zábava, což se, spoiler, nikdy nestalo. Nehledala jsem milostné příležitosti, nepila jsem a nijak zvlášť mě netěšilo bavit se s cizími lidmi, a tak pro mě vysokoškolská party rozhodně nepředstavovala zábavu.

Teď už to ale bylo jinak. Protože teď jsem si mohla užít toho, co mě na party bavilo, a nemusela jsem se bát toho zbytku. Mohla jsem se vyšňořit a efektně se nalíčit, což byla v rámci příprav na pařbu ta nejlepší část (ten večer jsem našla dokonalé černobílé puntíkaté šaty, které mi ladily s červenými converskami). Mohla jsem se na tu akci těšit a bavit se s přáteli, a přitom jsem mohla dění sledovat zpovzdálí, takřka neviditelná, zatímco jsem mixovala hudbu.

A rozhodně pomáhalo, že mí spolubydlící nerozdávali pozvánky každému na setkání. Campbelliny lístky obvykle šly fotbalistům a jejich partnerkám, Leo zval převážně vědce a hrstku krásných dívek, Clark zase své přátele z baseballu a ragbisty (ti byli hodně tvrdí, ale překvapivě milí) a já jsem ty své dávala náhodným sportovcům (jež jsem znala), pokud mě požádali o lístky, zatímco jsem pracovala.

Šlo o to, že na našich večírcích nebylo mnoho cizích lidí, a tak mi připadaly bezpečné.

„Tady,“ řekla Campbell, podala mi panáka vodky a Clark s Leem si vzali ty své.

„Na co si dneska připijeme, děcka?“ zeptal se Clark s pozdviženou skleničkou, jeho zvučný hlas byl přes hluk v místnosti jen těžko slyšet. Vlasy měl vyčesané do vysokého culíku, což vypadalo směšně, a přesto mu to z nějakého nepochopitelného důvodu slušelo.

„Pracujte tvrdě, bavte se tvrdě a zůstaňte tvrdí,“ pronesl Leo a pozvedl svou sklenku ke Clarkově, přičemž ten dvojmyslný přípitek úplně zabil tím, že se zachichotal svým rozkošným pištivým smíchem.

„Na tvrdou práci,“ řekla Campbell, protočila panenky a tukla si s nimi.

„Na všechno tvrdé!“ zaječela jsem, cinkli jsme si a kopli vodku do sebe. Pohlédla jsem ke dveřím, které se otevřely a právě jimi procházeli další lidé, pak jsem dodala: „Nechte mě být. DJ Lizzie musí pracovat.“

Zatímco se mí spolubydlíci rozcházeli, do místnosti vstoupil Wade Brooks i s tím debilním kloboukem, o kterém jsem mu snad už desetkrát řekla, že v něm vypadá jako blbec. Dala jsem mu svých pár posledních vstupenek – on a jeho přátelé byli vždy fajn – a potěšilo mě, když jsem za ním spatřila Micka. Poznala jsem je loni, strašně rádi se bavili, ale tihle baseballisté nikdy nezačali osahávat holky ani nebyli nepříjemní, když se opili, což jsem vždy dokázala ocenit.

Rozhodně získávali body za to, že jsou lepší než velká část mužské populace.

Usrkla jsem svojí koly s Captainem Morganem a dívala se, jak dovnitř přišlo pár dalších kluků, malý blondák a vysoký –

Panebože.

Panebože!

Zalapala jsem po dechu, rozkašlala se a přitiskla si ruku k hrudníku. Přimhouřila jsem oči, jak jsem se snažila na něj zaostřit. Všechno v mém těle – můj dech, srdce i proud krve v mých žilách – se dočista zastavilo. Byla jsem paralyzována, vrostla jsem do země a dívala se, jak se směje něčemu, co řekl ten blondák.

Dobrý bože, byl to Wes.

Zamotala se mi hlava, jak jsem se snažila vstřebat jeho přítomnost. Síla *Wese-naživo* byla po dvou letech rozředěných vzpomínek neporazitelná.

Asi omdlím.

Nebylo to možné. Jak se sem dostal? Proč tu byl? Navštívil tu někoho?

Tohle nemůže být pravda. Když jsem se dívala, jak Wes Bennett vchází do mého obývacího pokoje, žaludek se mi

proměnil v obrovský napjatý uzel obklopený rojem poletujících můr.

Dobrý bože, Wes je u mě doma.

Zhluboka jsem se nadechla a ze všech sil se snažila udržet klid, jenže srdce mi bušilo až příliš rychle a měla jsem pocit, že každou chvíli omdlím, nebo se pozvracím. Zubil se a mluvil s Wadem a tím blondákem – *jeho úsměv byl pořád úplně stejný* – a já stále nemohla popadnout dech.

Možná jsem dostala infarkt.

Zapomněla jsem, jak je vysoký – *nebo třeba ne* – vypadal teď ještě mnohem větší. Ramena se mu rozšířila a hrudník pod jeho tričkem Cubs vypadal velmi svalnatě, jako by se stal profesionální verzí bývalého rekreačního sportovce, jež jsem znávala.

Jeho obličej vypadal tvrdý, jako by z něj zmizela všechna přebytečná tkáň a zůstaly jen ostré úhly a tmavé oči, a jeho krk, který mě vždy rozptyloval, vypadal ještě pozoruhodněji.

Může být krk svalnatý?

Bože, jak je možné, že je pořád tak k sežrání?

Prudce se zaklonil a rozesmál se, a přestože jsem si byla jistá, že ho přes ten hluk nemůžu slyšet, úplně přesně jsem si pamatovala, jak jeho smích zní.

Jeho smích bych poznala všude.

Bože, nenáviděla jsem ho za to, jak dobře vypadá.

Neměl *právo* vypadat tak dobře.

Zamířili do kuchyně, nejspíš pro pivo, a já se pokusila zhluboka dýchat a ovládnout se.

Ale nebylo to možné, protože se mi v mysli vynořila nevítaná, zatracená vzpomínka na náš poslední rozhovor.

Bylo to na Nový rok před dvěma lety.

Přišla jsem za ním se spoustou otázek, protože jsem si byla jistá, že ty klepy nemůžou být pravda.

Ale on se mi podíval do očí a všechny je potvrdil.

Proč je po vši té době tady?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Láska jako ve filmu (akorát že vůbec).

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.